

INEDITA ET NUPER PRIMUM EDITA.

IV.

Epigrammata maximam partem sepulcralia.*)

4.

. ο . σα βο . . .

καὶ θάνον ἀτρέστη μαρνάμενοι μένει.

συμμα[χίδ'] ἡγεμόσιν θέμενοι [μενεφύλοπιν ἀλκὴν

πατρίδι τὰν κλεινὰν ὠπασαν [ἀγλαίαν.

ἦ ρ' ἐτύμως τόδε σᾶμα λέοντ' ἔχει ἐμβεβαῶτα

οἱ μὲν γὰρ θηρῶν φέρτατοι, οἱ δὲ βρο[τῶν].

Mytilenis, in coemeterio Armeniorum. Boeckh. Corp. I. Gr. Vol. II p. 190 n. 2168. V. 1 f. ΚΑΤΘΑΝΟΝ. In fine Boeckhius supplet πολέμῳ. — Idem V. 2 συμμαχ[ίαν δ' οἱ]δ' [ἀγ]εμόσιν θέμενοι βασιλῆος, sive Πτολεμαίου, Ῥωμαίων, ob Iota, puto, dativi ΑΤΡΕΣΤΩ omissum. Hanc enim solam seniorum temporum notam nobili epigrammati impressam video: dubito autem, num satis in hac re fidei sit Pocockio et alii Britanno, a quo sua habuit Peyssonelius. In reliquis paulo audacior Boeckhii est emendatio: ἄγεμόσιν certe ut scribatur, non necessarium, quum Simonidem A. P. VII, 677 non deturpet ἡγεμόνας. Quod posui θέμενοι ἀλκὴν simile est Pindarico θέμεν σπουδάν, Pyth. IV, 276. πάντα λόγον θέμενος σπουδαῖον, ib. 152, θέτο βουλιάν, Nem. X, 89, Aeschyleo πόνον πλέον τίθου, Eum. 217, μηδάμι δὲ πάντα νέμων θεῖτ' ἐμῆ γνώμη κράτος ἀντίπαλον Ζεύς, Prom. 525. — V. 5. Boeckhius scribit λέοντε[ς] ἔχουσ' ἄμα τοῖσδε, quod minus placet. Leo, fortitudinis symbolum,

* In ep. 2. V 6. p. 167 corr. ὑπὸ νήμασι (pro ὑπονήμασι.)

non particeps fit tumuli, neque plures unquam tumulis leones impositos esse credam, quum sufficeret unus. Σῆμα est tumulus civium in pugna occisorum ut ap. Simonidem ep. 52; χῶμα, quale fuit Argivorum alterius belli Thebani, Pausania teste IX, 19, 2. Quare haud male Pausanias IX, 40, 5 leonem polyandrio, sive communi sepulcro caesæ in pugna Chaeronensi sacrae cohortis Thebanae, impositum ἐπίσημα vocat. Ptolemaeus Heph. I. 2. Λέοντα δ' ἐστὶν ἰδεῖν τῷ τοῦ δακτύλου (Herculis) τάφῳ ἐφροστῶτα λίθινον ἐν Λακεδαιμονί, σύμβολον τῆς τοῦ Ἡρακλέους ἀλκῆς· ἐξ ἐκείνου δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις λιθίνους ἐφροστῶσι λέοντας. Et Hercules quidem λέων Lycophroni 33 est κατ' ἐξοχήν, isque apud Sophoclem Phil. 1436 Neoptolemum et Philoctetem ὡς λέοντε συννόμω mutuo se tueri jubet. Leo etiam in clypeis heroum pictus haud raro occurrit; in cylice egregia Volcianti Aeneae tribuitur. Ἐτόμως est *jure*, ut Latini *verum* dicunt, facili significationis transitu, quae est Boeckhii observatio. — V. 6. Simon. ep. 35:

Θηρῶν μὲν ἀρτίστος ἐγώ, θνατῶν δ' ὄν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λαίῳ ἐμβεβαῶς κ. τ. λ.

5.

Εἴ μ' ἐθέλεις ἀνάγν[ω] χειρὶ δότ[ε]α τὰ μὰ ταράξ[αι],
στῆθι θύρης ἔξω, ἔνδον πόδα μὴ ποτ' ἐσάξῃς·
οὐ γάρ σοι θέμις ἐστὶν ἐμῶν με δόμων ἀπελαύνειν.

In ruderibus Cartheae in insula Ceo, Corp. I. Gr. Vol. II p. 293 n. 2372. Boeckhiius titulum sola barbarie insignem esse dicit, consarcinatum istum ex versuum membris mutilatis et perturbatis, et prima in hanc sententiam restitui posse censet:

Εἴ μ' ἐθέλεις ἀ[μ] μν[ή]ματι τῷδε σέβειν, παροδῆτα,
[μὴ δ' ἄψας] χειρσί[ν], μῆτ' ὁστέα τὰ μὰ ταράξ[ας].

Barbaries quidem scripturae est, quod V. 1 ΘΕΛΙΣ exhibetur una cum ΧΕΡΕΙ pro ΧΕΡΙ, si recte interpreter; V. 2 autem ΕΤΗΘΙ et ΕΙΣΑΞΗΣ, V. 3 ΕΣΤΙΝ ΙΟΜΩΝΜΕΜΩΝ. Ceterum Boeckhium nostrum falsum esse puto, qui, quum

alter et tertius hexameter binis contineatur lineis, primos tituli versus duo:

ΕΙΜΕΘΕ ΑΙΣ ΑΝΑΜΝΕΟ
ΧΕΡΕΙΟΣΤΕΑ ΤΑΜΑΤΑΡΑΞ

in totidem hexametros extenderit. Lacunas Ἐρμῆς λόγιος, in quo edita est inscriptio, non habet, neque verae videntur Boeckhio ipsi, sed lapidis vitio deberi; nam aliud etiam apographum habebat. Ex nostra emendandi ratione habes formulam sexcentis titulis sepulcralibus expressam, qua alienum cadaver sepulcro vel sarcophago inferri defenditur: eademque duobus distichis expressa extat in Sylloge Epigr. Gr. n. 71*. Sic Corp. I. n. 1508 ὡς εἴ τις τολμήσει ἀνοῖξαι . . . ἐκτὸς ἐμοῦ ἢ ὃς τῶν μου κ. τ. λ. et n. 1786 ἐνέχομαι μηδένα ἕτερον τεθῆναι, χωρὶς ἐμοῦ ἢ γονεὺς Λουγῖνος· ἐὰν δέ τις ἕτερος τολμήσει, δώσει ἐς τὸ ταμεῖον δηνάρια βφ'. it. n. 2027. Iacobs. Append. n. 130. V. Add. p. XCVI. ὃ κεινήσας τὸν βωμὸν ἢ ἄλλον (leg. ἄλλο τι) τῶν ἐκ τοῦ τάφου, ἀποδώσει κ. τ. λ. Clark. Travels T. III p. 307. Leake Tour in Asia minor p. 157. Arundell Seven churches tab. 9 n. 18. Murat. p. 1439 n. 7 si quis voluerit corpus imponere, dabit in fiscum cet. p. 1488 n. 3 si quis in hoc monumentum alterius ossa intulerit cet. p. 815 n. 1. p. 708 n. 4. p. 2037 n. 1. De confusione vocalium in ΘΕΑΙΣ et ΧΕΡΕΙ v. Sylloge Epigr. Graec. p. XXXIX s. Ex ΑΝΑΜΝΕΟ quod feci ΑΝΑΙΝΩ a sola totius interpretationis veritate pendet: in correptione mediae syllabae quis offendat? Lycophr. 1224 πάντας δ' ἀνάγκοις χερσὶν ἐν ναῶ κτενεῖ. Aeschyl. Choeph. 980 ἀναγνα ἔργα. Prima verba suspiceris esse ΕΙΛΒΘΕΑΙΣ, ut praecesserint alii versus.

6.

Σῶμα κόρης ἀρπαχθὲν ἀνήλικον [Αἰνεσιδώρης],
παρθένου ἀνθοφόρου, τύμβος δ' ἐγκατέχει.
ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν
ἄστροις, καὶ ἱερὸν χῶρον ἔχει μικάρων.

οὐδὲ πικρὸν Μοιρῶν μίτον ἔκ[φυγε εὐφρέα] ἦθη
 ἀνθούσης ὥρης, ἀρχο[μένου βιότου.]
 ἀλλὰ τρισκαιδεκάτου περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ
 γειναμένοις [μ]έγα πένθος εἶς [κατέλ]ειψε τοκεῦσιν.
 Ἄρ. [Λίνεσιδώρα] Ἡροδότου προσφιλῆς χαίρε.

In Thaso. Duo priora disticha ex schedis Prokeschii, qualia miserat Schnellerus, Professor Friburgensis, edidi in Lud. Zimmermanni Diario Allgem. Schulzeitung 1830 Abtheil. II p. 690 s. atque inde depromsit Boeckhiius C. I. Vol. II p. 184 n. 2161 b. Biennio post, quum schedas Prokeschii ipse versarem, copia facta a societate Friburgensi historica, vidi et in editis non omnia esse certa, et quatuor alios extare versus tam male scriptos et lacunosos, ut de iis desperatum esse videatur. Forma litterarum O, Θ et Σ est quadrata, Ω est rotundum ω. V. 1 σῶμα ἀρπαχθὲν absolute, ut infra n. 12, 3 νήπιος ἠρπάσθη et Syll. Ep. Gr. n. 13 ἔχθου ἀναρπασθεῖς. Formam insolitam ἀρπαχθὲν delere nolui. Reliqua legebantur ἀνηλίκω εὐθαλεῖ ὥρη, quae neque litteris ΑΝΗΛΙΚΩΝΤΣΙΟΗΟΙΡΙΝ insunt, neque juncto ἀνηλίκω c. εὐθαλεῖ sensum praebent aptum. Ultima dipodia vel epitheton ad κόρης pertinens, vel nomen ejus continuisse videtur.— V. 2. Ἀνθοφόροι in Thaso non virgines solum, sed etiam mulieres fuerunt, v. Boeckh. 2162: Αἴλιος Διογένης Δημοσθένους υἱὸς τὴν ἑαυτοῦ γυναικᾶ Αἰλίαν Μακεδονίαν τὴν ἀνθοφόρον καὶ δις ἀρχεῖτιν καὶ τειμοῦχον καὶ διὰ βίου στεφανηφόρον. Collegium vel certus saltem numerus fuisse videtur παρθένων ἀνθοφόρων. — V. 3. ἐπιδήμιος pessime scriptum est, sed certum. ἐπιδήμιος ἄστροις, ut in epigrammate Aquis Sextiis reperto τεῖρεσσι σὺν αἰθερίοισι χορεύει. V. Syllog. Ep. Gr. p. 30. — V. 5. ΜΠΟΝΕΚ... ΠΟΤΑΡΑΤΙ ΙΟΗ. Iacobs. Append. n. 313, 5. Μοιρῶν οὐκ ἔφυγεν τρισσῶν μίτον. n. 271. Μοιρέων βάσκανος ἔξηρπάζε μίτος. Syllog. Ep. Gr. n. 46, 5 οὐκ ἔφυγον δ' ἀτρικῶς Μοιρῶν μίτον, ὅς μ' ἐπεκλώσθη. Reliqua, quae dedi,

incerta sunt. — V. 6 *ΑΝΟΟΤΗΩΡΙ . ΒΑΡΧΟΣΑΙΕ*
 V. 7 *ΑΛΛΑΠΙΣΚΑΙΔΕΧΑΤΟΤΠΗΙΣΜΕΝΟ-*
ΤΠΗΑΤΙΟΥ. *χ* pro *κ'* frequens, nec semper describenti-
 um culpa. V. ad Syll. Ep. Gr. n. 82, 1. Kopp. Pa-
 laeograph. Vol. IV p. 536. *ΕΥΤΕΧΝΟΝ* pro *εὐτεκνον* Fa-
 brett. p. 165 n. 100. *Διονυσίου ἃ λάχυθος (λήχυθος) τοῦ*
Ματάλου (i. e. *Βατάλου*) in vase picto nuper edito in An-
 nal. archaeol. T. III tab. D. *χλίσσοφος, Κλείσοφος* in vase
 Volcanti, Koen. ad Gregor. p. 343 Schaeff. In sequenti-
 bus omissae sunt aliquot litterae: lectio non dubia. Syllog.
 n. 9, 3 *ἐπὶ δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτούς ἐκλώ-*
σαντο μίτους. — V. 8 etiam certo restitui poterat, quam-
 vis male descriptus *ΓΕΙΝΑΜΕΝΟΣ . . ΕΓΑΠΕΡΙΟΣΣΕΟΜΣ . .*
. . ΕΙΨΕΤΟΚΕΥΣΙΝ, in quibus prius *Ε* in *γειναμένοις*,
Γ in *μέγα*, *Ε* in *πένθος* et in *κατέλειψε* formam habent
 quadrati *σ*, *Ε*. *λιπὼν πατρὶ πένθος ἄληκτον* et similia an-
 notata sunt ad Syll. n. 13, 3. Nomen puellae est *ΑΥΡΗΛΙ-*
ΔΟΣΗΡΩ, ab alia manu vel alio tempore scriptum *ΑΥΡΑ-*
ΠΗΛΟΙ ΗΡΩΣ. Quibuscum si componas litteras ex fine v.
 1, et ipsas male lectas:

ΤΣΙΟΗΟΙΡΙΝ

ΑΥΡΗΛΙΔΟΣΗΡΩ

ΑΥΡΗΛΙΔΟΙΗΡΩΣ

vix dubites, idem utrobique nomen in marmore extare, cui
 hic praenomen Aureliae additum sit, vel *Ἑλιοδώρης*, vel
 quod ex fragmento cyclicis Nolanae sumsi (v. Bulletino dell'
 instit. archeol. 1829 p. 19), vel simile. Sequitur apud
 Boeckhium n. 2163 b alia inscriptio ex ejusdem Prokeschii
 schedis et ex eodem sine dubio sepulcro, patrem puellae,
 Aurelium Herodotum, Paramoni filium, exhibens, cui filiae
 duae superstites, altera nupta jam, Aurelia Europa, Eu-
 tychis uxor, altera virgo, *Αὐρή(λια) Ἑροδότου τοῦ Παρα-*
μόνου, monumentum dedicant.

7.

Πάσαις ἐν πολίεσσι τέχνην [ἤσ]κησα πρὸ πάντων
 ψηφο[θέ]τας, δώροις Παλλάδος [εὐφ]άμενος,
 ὕψα λιπῶν βουλῆς σύνεδρον Πρόκλον ἰσότεχρόν μοι,
 ὀγδ[ω]κοντούτης [τοῦ]δε τύφοιο λαχών.

Perinthis. Ios. de Hammer Topograph. Ansichten auf einer Reise in die Levante p. 159, ubi male interpretatur Viscontius. Corp. I. Gr. Vol. II p. 68 n. 2025. V. 1 ab Hammero restitutus, alter a Boeckhio, qui operis musivi artificem, Minervae munere artem nactum, indicari vidit. Hammerus dedit ΨΗΦΟΔΤΑΣ, vel suo, vel lapicidae errore; non credo enim de hoc opere dici potuisse ψηφοδεῖν, ψηφοδέτης, ut μαλλοδέτης, ἀσκοδέτης, ταυροδέτης, σφυροδέτης. In usu fuerunt ψηφοβόλος, ut χονδροβόλος, et ψηφολόγος. Supra scriptum fuit nomen viri. Proclum autem Fortunae templum opere tessellato exornasse, ex alia inscriptione in rudibus Perinthis in colle inventa discimus, quae apud Boeckhium praecedit: Ἀγαθῆ τυχη ἢ βουλή καὶ ὁ δῆμος ἐτείμησεν Πο. Αἴλιον Ἀρποκρατίωνα τὸν καὶ Πρόκλον, τὸν τὸ Τύχαιον κατασκευάσαντα. Ἀλέξανδροις οἱ πραγματευόμενοι ἐν Περίνθῳ τὸν ἀνδριάντα ἀνέστησαν τειμῆς χάριν. Noti adhuc erant operum musivorum fabricatores Susus Pergamenus, Dioscurides Samius, tertius Iulius Soter, pictor quadrigularius (ut arte picturae elaborata pavimenta ap. Isid. XV, 8), ex titulo Pisarense ap. Donat. Supplem. p. 316 n. 8. p. 317 n. 6 et Orell. Inscr. Lat. se^l. n. 4262: D M TI CLAUD I SOTERIS PICTORIS QUADRIGULARI cet. Vocabulum quadrigularius non diversum a quadrigarius. Imp. Constantinus I. X Cod. tit. 64 leg. 1 vel quadratarii, quos Graeco vocabulo πηκτάς appellant. Pro πηκτάς Cujacius ex Basilic. proponebat λιθοθήκτας, quod ipsum ex λιθοθέτας corruptum videtur: at illud non rejiciendum. Etiam ψῶνται quadratarii dicuntur in Gloss. Steph. Post quadratarios in decreto Constantini sequuntur musearii,

eodem discrimine, quo tessellata pavimenta a sectilibus differunt. V. Schneid. ad Vitruv. VII, 1, 7. Quod doctissimus Raoul Rochette in Epistola ad Schornium p. 93 conjicit PISTORIS, minime probabile est. — V. 3 *ισότεχόν μοι ut* Syll. Ep. Gr. n. 32, 14 *νέον δ' ἐν ἀκμῇ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχραν κ. τ. λ.*

8.

Αυσίμαχε διὲ Εὐχαρίωνος χαῖρε.

*Αυσίμαχον, μύθοι[σι] προσηνέα πᾶσι πολίταις
καὶ ξείνοις Νομάδων, ἔκταν[ε] θοῦρος Ἄρης·
[ᾧ] ἐπι πᾶς ἔλκεινὸν ἐπεστενάχῃσε θανόντι[ι],
οἰκτεῖρων θαλερῆν ἀνέρος ἡλικίη[ν].*

In ara sepulcrali ex Panticapaei ruderibus, in ecclesia urbis Kertsch. Edidit I. V. Francke Richterische Insch. I, 9 p. 87, qui etiam in dedicatione statuæ formulæ *χαῖρε* locum esse monet, collato ep. Append. Jacobs. n. 308. Hic tamen non de basi statuæ cogitandum videtur. V. 2. *ΞΙΝΟΙΣ* pro *ΞΕΙΝΟΙΣ* recentioris originis indicium. De his Nomadibus Scymn. fragm. v. 111 *Τὸν Παντικαπή διαβάντι Αἰμναίων ἔθνος Ἐτερὰ τε πλείονα οὐ διωνομασμένα Νομαδικὰ δὲ ἐπικαλούμενα εὐσεβῆ πάνν κ. τ. λ.* De forma *ἐπιστεναχεῖν* prolixè, ut solet, disserit editor, quam in Homerum II. XVIII, 124 et XXIV, 79 intulisse putat Aristophanem, qui etiam *στεναχῆ* pro *στοναχῆ* scripserit Odyss. V, 83.

9.

*Κρήτα μὲν πατρίς μου, ὀδοιπόρε, τίκτε δὲ μάτηρ
Νικώ· Σωσειάναξ δ' [ἦν ὁ ἐ]μὸς γενέτας
Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές, ὃν πρὶν ἐπ' ἀνδρῶν
Θήκατο Αἰγαίδας κοίρανος ἡγεμόνα.*

In Cypro in urbe Larnaca. Ios. de Hammer Topogr. Ansichten p. 177. *Ἡγεμὼν ἐπ' ἀνδρῶν, ἐπὶ τῆς πόλεως* in aliis etiam titulis legitur, v. Franckii Inscriptiones Rihterianas p. 476. *Ἡγεμὼν* nomen fuit praefecti Aegypti, de quo

v. Letronn. Recherches pour servir à l'histoire de l'Égypte
p. 263.

10.

Ἐνθα σορὸς καατέχει, κλυτὸν οὖνομα, παῖδα Τυφῶνα.

Smyrnae. Pocock. Inscr. p. 24 n. 23.

11.

Πάντη μὲν κῦδος Τερτύλλου [ἀγλαόν ἐστι,
ἔκ τε σοφῶν ἔργων, ἔκ τ' ἀγαθῶν πατέρων].
νῦν δ' ἔτι που καὶ μᾶλλον, ἀρηϊφίλων ὅτε φωτιῶν
τόσσην ἐν σταδίῳ ἐστόρεσεν στρατίην,
ἄρκτους, πόρδα[λιδ]ᾶς τε κατέκτανεν ἠδὲ λέγοντας,
σοφῶν κτεάνων πάτρην πρεσβυτέραν θέμενο[ς].
τῷ μετὰ κλεινὸν Ἄρην ἐναγωνίος ἐστι καὶ Ἑρμιῆς,
νείκην πορσύνων ἀνδράσιν ἀθλοφόροις.
τοῦνεκα καὶ βασιλῆες ἐπιστέλλειν ἐπένευ[σαν].
αἱ δ' ἄρεται τούτου καὶ προγόνων πλέονες.
σῆμα δὲ καὶ τέχνα Φρύγιον λίθον ἔργῳ ἐλέγχει,
ψεύδεται ἐκ γαίης τῆσδε πέφυκε λίθος.

In ruderibus Sagalassi in Pisidia. Arundell A visit to
the seven churches of Asia 1829 tab. VI n. 20. Lenibus et
certis emendationibus restituit C. O. Müllerus in Diar. Got-
ting. 1830 p. 1061: addidi tantum v. 1 ἀγλαόν ἐστι. Iota
dativi omissum est v. 7 ΤΩ, hiatus admissus v. 2 ΤΕΛΑ-
ΘΩΝ, cum v. 2 legatur ΑΕΤΙ. Transcribentis, diligentis
hominis, errores esse videntur v. 1 ΚΗΛΟΣ, v. 4 ΕΣΤΟΗ
. . . . ΣΕΝ, v. 5 ΗΛΕ pro ΗΛΕ, v. 6 ΕΦΩΝ, quum in
lapide sine dubio sit C, v. 7 ΕΝΑΡΩΝΙΟΣ et ΚΑΤΕΡΜ
. . . , v. 10 ΠΡΟΤΟΝΩΝ, v. 11 ΦΡΥΠΙΟΝ, V. 12 ΕΠΓΑ-
ΓΗΣ; lapicidae autem ipsius v. 4 ΑΡΚΤΩΤΣ et ΚΑΤΕΧΤΑ-
ΝΕΝ, ut v. 7 ΧΛΕΙΝΟΝ, ex vulgari confusione. V. 11
in τέχνα Dorismus est epigrammatum, ut Syll. Epigr. Gr.
n. 44. Interpretationem appono amicissimi Muelleri integram,
quamvis facilis intellectū est inscriptio. » In jeder Hinsicht

ist Tertullus ein ruhmvoller Mann, durch weise Handlungen sowohl (wahrscheinlich als Magistrat von Sagalassos) wie durch seine trefflichen Vorfahren; jetzt aber noch viel mehr, da er ein so grosses Heer von Gladiatoren im Stadion (denn die Griechen gebrauchten Stadion und Hippodrom als Amphitheater) sich hat erschlagen lassen. Auch Bären, Pardel und Löwen hat er (bey einer *venatio* nach Römischer Weise) töden lassen, indem er das Vaterland höher als seinen Reichtum hielt. Ihm ist aber ausser dem ruhmvollen Kriegsgott (gladiatorum scilicet) auch Hermes (der Gott gymnischer Uebungen nach Griechischer Weise) ein Vorsteher von Kampfspielen, welcher Athleten den Sieg verleiht. Darum haben auch die Könige (die Herrscher Roms, deren also damals mehrere waren) diese Inschrift zu setzen vergönt. Seine Tugenden überragen selbst die der Vorfahren; das Denkmal, wenn auch die Kunst durch Arbeit uns überführen will den Stein für Phrygischen zu halten (man machte auch in Rom durch Einsetzung von *maculis* andere Steinarten nach), lüget; aus diesem Lande, aus Pisidien, ist der Stein.« De v. 9 sensu non accedo: ἐπιστέλλειν ἐπένευσαν est *epistolam ad eum dare dignati sunt*. In Vatic. jur. Roman. fragm. p. 50 ed. Lips. citatur *epistula divorum Hadriani Antonini et fratrum ad Caerellium Priscum*. Fratres sunt Marcus Aurelius et Lucius Verus, quos titulus statuæ Basso Heraclidæ Epidauri positæ Θεὸς ἄνακτας sive Dioscuros appellat. Syll. Ep. Gr. n. 159. Eorum quod Bassus βουλαῖος vocatur, nihil aliud significare censeo, quam ἐπιστέλλειν ἐπένευσαν, de rebus, puta, provinciae. Et huic temporis omnia in epigrammate nostro conveniunt. Ἐπινεύειν nunc est verbum humilis et aulicae adorationis, *geruhen*. Monumentum Tertulli sepulchrale fuit sine dubio. Ad V. 4 cf. Syll. nostrae n. 47 in retiarium, *) Τὸν Θρασὸν ἐν σταδίῳ. Adrianus Athe-

*) Μορμίλλοις in Thaso, v. C. 1 Gr. Vol. II n. 2164.

nis mille ferarum venationem *in stadio* exhibuit teste Spartiano c. 19. Amphitheatri rudera prope Perinthum in Iemmate inscriptionis memorat Boeckhius G. I. Vol. II p. 68 n. 2026, Chandlerus Inscr. A. P. I p. 50 n. 78 cf. p. XI fornitem «circi seu amphitheatri» vidit Laodiceae, nisi de aedificio fellit eum opinio. Inter Erythraeae rudera amphitheatri tertiam partem adhuc exstare ferunt. V. Friedenberg Journal der neuesten Land- und Seereisen. 1830. Vol. I p. 281. There are however ruins of an Amphitheater (?) near Corinth, Foreign Review Lond. 1829 Jan. p. 242. Libanius Antiochic. T. I p. 345 Reisk. *Τίς δ' ἂν ἐφίκοιτο διεξιῶν ἕτερα θεάτρων εἶδη, τὰ μὲν ἀθληταῖς ἐπαγωνίσασθαι πεποιημένα, τὰ δ' ἀνδράσι πρὸς θηρία*; Cf. Franckii Richterische Inscr. p. 392. 411. 522. — V. 9 *τοῦνεκα* non ad ea, quae proxime, sed ad omnia, quae praecedunt, referendum.

12.

*Πατρις μὲν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἀπολλώνιος,
ἐν Φαρίῃ γαίῃ θυμὸν ἀποφθίμενος.
νήπιος ἠρπιάσθην δ' ἑκαδεκάτου ἐνιαυτοῦ
ἕκτον δωροσύνης μῆνα παρερχόμενος.
νῦν δ' Ἀβυδηναίου Ὀσίριδος ἀμφοπολεύω
θῶκον, καὶ φθιμένων οὐκ ἐπάτησα δόμους·
(ἀθανάτων καὶ τέκνα μεμορμένον οἶκον ἐπελ[θεῖν]·)
ἀλλ' οἰκῶ μακάρων ἡλύσιον πέδιον.
ἐνθ' ἄμα παισὶ θεῶν ἀει[γενέ]ων Κυλλήμιος Ἐρμῆς
ἴδρυσε, καὶ λήθης οὐκ ἔπιον λιβάδα.*

13.

*Πατρις μὲν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἐλῆμων,
εἴκοσι καὶ ἐνὶ κῆρα κατασβεσθεῖς ἐνιαυτῷ.
Φοῖβου καὶ Μουσῶν ὁ θεῖραυ παντῶννμος ἦμην.*

Parisiis in Museo regio, ex Aegypto, et sine dubio ex ipsa Lycopoli. Clarac Inscr. du Musée R. du Louvre 1832 tab. LX n. 481 A. C, una cum tertia prosa scripta n. 481 B in Apollonium, Erotis filium, Lycopolitam, anno aetatis

trigesimo quinto mortuum. Ep. 12 v. 1 *ΗΠΑΤΡΙΣ*, lapicidae errore. Poteram scribere *Ἀπολλᾶς* — V. 2. *Θυμόν ἀποφθίμενος* ut *ᾠλεσα Θυμόν* Iacobs. Append. n. 307. — V. 4 *δωροσύνη*, ut *καλλοσύνη*, *γηθουσύνη*, *κερδουσύνη*, vocabulum novum, obscurae hic quidem significationis. Num vitae a deo datae menses atque annos cogitavit poeta? an altius quid latet? — V. 6 *ΩΜΟΥΣ*. — V. 7 *ΟΙΥΟΝΕΠΕΙ*. Parenthesin longiorem habes in Anthol. Pal. IX, 257. Ad sensum cf. Syll. Ep. Gr. n. 9 *εἰ μὴ ψευδῆς λόγος ἀνδρῶν, παῖδας ἀποθνήσκειν, οὓς φιλέουσι θεοί*. — V. 8 *ΑΛΛΟΙΚΕΙ*, correxi *οἰκῶ*. — V. 10 *ΗΑΡΤΣΕ*. — Ep. 13 jam ediderat eruditissimus Letronnius in censura Sylloges nostrae in Diario Eruditorum 1850 p. 503. *Ἐλήμων*, ab *ἐλάω*, ut *μνήμων*, *στήμων*, *φιλοθεάμων*, quod melius, quam si poneremus *εἰμὶ δὲ Ἀήμων*, quamvis *Ἀήμη* cognomen extat ap. Athen XIII p. 596 f et *Lemonius* in Gruteri Inscr. — V. 2 *ΚΑΤΑΖΒΕΣΘΕΙΣ*. — V. 3 *παντῶννμος* add. lexicis. Poeta ignotus, si modo poeta dicendus quicumque Musas et Apollinem non sine laude colit. Flaviano mortuo Parca patriam eius *Μουσῶν εὐνὴν ἔθηκ' ἀρετῆς* Append. n. 381. Iuvenis Philotimus in alio epigrammate ib. n. 351 *μουσοπόλος* appellatur.

14.

D. M.

Didio Taxiarchi Lib. fidelissimo.

*Τυτθὸν ἐμόν παρὰ τύμβον ἐπεὶ μόλες, ᾧ ξένε, βαιὸν
 στήσον ἶχνος παύροις γράμμασιν εἰσορόων.
 ζῶος ἐὼν [ἀγαθοῖσιν ὀμίλειον]. ἐν δὲ τε παίδων
 εὐγενέων ἱερῆς ἡρῆα διδασκαλίας.
 καὶ δὴ καλεῦμην Ταξιάρχης ἐν βροτοῖς
 οὐτ' ἄρ' ἐν ἔξαμέτροις ἤρμωσε τοῦνομ' ἐμόν.*

Cippus in Museo Vaticano. Effossit in vinea sua ante portam S. Ioannis Fredianus negotiator, edidit Gerhardus in Diario societatis archaeologicae 1851 p. 73. V. 3. post *ἐὼν* est *ΜΕΛΑΕΟΝ* et locus vacuus, nec novi melius quam quod

dedit Gerhardus. Lapidica verba *ἀγαθοῖσιν* suo loco omis-
sisse, neque alieno, cum marmor lituram non patiat,ur,
voluisse intrudere videtur. Quae sequuntur Gerhardus de
amore litterarum interpretatur, quasi esset *ἐκ παιδῶν*: sed
nobilium puerorum, patroni filiorum, institutioni praefectus
fuisse videtur Taxiarches, eoque se officio sancte, sive
pure et honeste functum esse praedicat. Ἐν spectat ad *ἀγά-
θους*; v. Matth. Gramm. Gr. II, 1188. — V. 5. Senarium
propter nominum propriorum rationem epigrammatis elegia-
cis adiungit Simonides ep. 69. 70. 91, atque ita alii multi
v. Iacobsii Append. n. 11. 289. 313. 367. Syll. Ep. Gr. n.
143. — V. 6. *ΕΞΑΜΕΤΡΟΙCΙΝΗΡΜΟCΕΝ*, contra metrum.

15.

*Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθῆρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὄδε.*

Tzetz. ad Antehom. 257. Ex quo cum alia quaedam
epitaphia similia in heroas Homericos iis, quos in codicibus
collectos habemus, Iacobsius in Anth. Pal. Append. n. 9
adderet, unum illud forte omisit. Et magna disticho-
rum a Tzetze servatorum similitudo cum Aristotelicis, me
quoque, cum in ea inciderem et Iacobsium meum in editione
Tzetzae ad V. 249 viderem dubitare, an Tzetzta finxerit,
movit nuper, Appendicis immemorem, ut iis vindicarem,
quos philosophus Peplo, operi genealogico, intexuisse fer-
tur, non a se inventa, puta, sed ex aliorum libris excerpta.

16.

*Τῆνδε θεὰν ἀνέθηκε φιλευήχῳ Διόπανι
Οὐζῆτωρ, ἄρρητος, Λυσιμάχιο γόνος.*

Prope Caesaream Paneam in Coelesyria, supra Paneum.
J. V. Francke Richterische Inschr. p. 41 n. 7 b. De composi-
tis *Αἰγίπαν* et *Ἐρμόπαν* monet editor, tum de adiectivo *φι-
λεύηχος*, quod nondum noveramus, ad analogiam aliorum, ut
φιλεῦδιος, *φιλεῦτακτος*, *φιλευτράπελος*, formato; non correxit

autem ΓΟΝΟΙC, vel f. in lapide ΓΟΝΩC. Mihi nomen novum Διόπαν componendum videtur cum Διόνσος et Ζεὺς Βάκχος (Syll. Ep. Gr. n. 183, 22); et deam Pani τῷ φιλευήχῳ dedicatam Echo fuisse conicio. Ἥχῳ γὰρ φιλέει καὶ πλάζεται, ut est in Anthol. VI, 87. Epigrammata quatuor in statuas eiusdem deae continet Planudea IV, 155—156.

17.

Ἀγαθῇ τύχῃ.

Ποιητὴν ἔστησαν Ἀπαμέα Μάξιμον ἀστοὶ
ἀράμενον δοίῳν στέμματ' Ὀλυμπιάδων.

Panormi prope Propontidem. Ex recenti Beggreni itinerario affert Letronnius Journal des Savans 1830 p. 504, qui Olympia, non Elidis, sed Smyrnae in Hadriani honorem acta intelligenda esse recte monet.

18.

Ἴσιδι καρποτόκῃ τόδε γράμμ' ἀνέθηκα
μνησθεὶς ἧς ἀλόχον καὶ τεκέων φίλων,
καὶ πάτρης γλυκέρης Πτολεμαΐδος, ἣν ἐπόλισσεν
Σωτήρ, Ἑλλήνων νιλογενὲς τέμενος.

Invenit et edidit Parthey De Philis insula 1830 p. 52. Insculptum est epigramma in muro acdis occidentalis iuxta portam. V. 1 ΓΡΑΜ, per unum M. — V. 3 editor male legit ἐποίησεν; ΕΠΙΟΝCCEΝ est in apographo Caroli Lenormand, teste Letronnio in Diar. Eruditor. 1831 p. 409. — V. 4. ΝΙΛΟΙΕΝΕΣ pro νειλογενές. Pind. Pyth. IV, 56 Νεῖλοιο πρὸς πῶν τέμενος Κρονίδα, quo loco, ab editore allato, Celsi sententia aperitur. Nilus viridem Aegyptum nigra fecundat arena Virg. Georg. IV, 291. Quare non cum Letronnio putaverim, νιλογενές per hypallagen pro νειλογενῶν dici, ita ut τέμενος, tanquam locus (ager) sacer, eo referatur, quod Ptolemais Graecorum in superiore et media Aegypto primaria sedes erat. Ptolemaeum Soterem Ptolemaïdis conditorem fuisse, quod Bocckhius coniecerat

Ueber einen griechischen Papyrus p. 15, hac inscriptione confirmatur. Strabo XVII p. 813 "Ἐπειτα Πτολεμαϊκῆ πόλις, μεγίστη τῶν ἐν τῇ Θηβαΐδι καὶ οὐδὲ ἐλάττων Μέμφεως, ἔχουσα καὶ σύστημα πολιτικὸν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ τρόπῳ. Ad V. 2 exscribo Letronnii observationem: En présence d'une divinité fameuse les voyageurs se souvenoient de tout ce qui leur était cher, de leur femme, de leur parens, de leurs enfans; et ce souvenir leur portait bonheur en appelant sur eux la protection céleste: voilà pourquoi on trouve si souvent les expressions *μνησθεῖς* et *ἐμνήσθη* dans ces proscynèmes ou hommages religieux.

V.

Appendix ad Vitam Euripidis ab Elmsleio editam.

In Cod. ms. Bibliothecae S. Genovevae Parisiensis Hecubam Euripidis et Oresten cum Scholiis ex parte ineditis continente, cui nota est A. O. 36, poetae Vita extat eadem, quam e Cod. Mediolanensi Elmsleius edidit, Pflugkii in sua Euripidis editione repeti curavit Vol. I p. LXVIII, ab initio quidem manca. Sed addita sunt post epitaphium alia, quae quum nuper in lucem protraxerit Professor Parisiensis J. P. Rössignol in Diario Eruditorum 1832 q. 240, hic denū edere visum est.

Φασὶ δὲ καὶ κεραννωθῆναι ἀμφοτέρω μνημεῖα. 1) Λέγουσι δὲ καὶ Σοφοκλέα ἀκούσαντα ὅτι ἐτελεύτησε, αὐτὸν μὲν ἱματίῳ φαιῷ ἤτοι πορφυρῷ 2) προελθεῖν, τὸν δὲ χορὸν καὶ τοὺς ὑποκριτὰς εἰσαγαγεῖν ἐν τῷ προαγῶνι, 3) καὶ δακρύσαι τὸν δῆμον. ἐτελεύτησε δὲ τὸν τρόπον τούτον. ἐν τῇ Μακεδονίᾳ κώμη ἐστὶ καλουμένη Θρακῶν, 4) διὰ τὸ ποτὲ κατωκρημέναι ἐν ταύτῃ (ἢ αὐτῇ) Θρακίας. ἐν ταύτῃ ποτὲ τοῦ Ἀρχελαίου Μολοτικῆ κύνων ἦλθεν ἀποπλανηθεῖσα. ταύτην Θρακίαι, ὡς ἔθος, θύσαντες ἔφαγον. καὶ διὸ ὁ Ἀρχελαος

ἔξημίωσεν αὐτοὺς ταλάντῳ. ἐπεὶ οὖν οὐκ εἶχον, Εὐριπίδου ἐδεήθησαν ἀπολύσεως τυχεῖν, δεηθέντος τοῦ βασιλέως. χρόνῳ δὲ ὕστερον Εὐριπίδου ἐν ἄλλει τινὶ πρὸ τῆς πόλεως ἠρημοῦντος, Ἀρχελάου δὲ ἐπὶ κνηγέσιον ἐξεληθόντος, τῶν σκυλάκων ἀπολοθέντων ὑπὸ τῶν κνηγῶν καὶ περιτυχόντων Εὐριπίδῃ, διεσπαράχθη καταβρωθεὶς ὁ ποιητής. ἦσαν δὲ ἔγκοιοι οἱ σκύλακες τῆς ὑπὸ Θρακῶν ἀναιρεθείσης κυνός, ὄθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ (1. ἔτι) παρὰ τοῖς Μακεδόσι, κυνὸς δίκη. 5) ἔσκωπτε δὲ τὰς γυναῖκας διὰ ποιημάτων δι' αἰτίαν τοιαύτην. εἶχεν οἰκογενὲς μειράκιον ὀνόματι Κισιφῶντα (1. Κηφισοφῶντα.) πρὸς τοῦτον ἐφώρασε τὴν οἰκείαν γυναῖκα ἀτακτοῦσαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἀπέτρεπεν ἀμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' οὐκ ἔπειθε, κατέλιπεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα, βουλομένου αὐτὴν ἔχειν τοῦ Κισιφῶντος (1. Κηφισοφῶντος.) λέγει οὖν καὶ ὁ Ἀριστοφάνης·

Κηφισοφῶν 6) ἄριστε καὶ μελάντατε, 7)
 σὺ δὲ ξυνέζης 8) εἰς τὰ πόλλ' Εὐριπίδῃ,
 καὶ συνεποίεις, ὡς φασί, τὴν μελωδίαν. 9)

Λέγουσι δὲ καὶ ὅτι γυναῖκας, διὰ τοὺς ψόγους οὓς ἐποίει εἰς αὐτὰς διὰ τῶν ποιημάτων, τοῖς Θεσμοφορίοις ἐπέστησαν αὐτῷ, βουλόμεναι ἀνελεῖν, ἐφείσαντο δὲ αὐτοῦ, πρῶτον μὲν δι' αὐτὰς (τὰς) Μούσας, ἔπειτα δὲ βεβαιωσαμένου μηκέτι αὐταῖς κακῶς ἔρεῖν. ἐν γοῦν τῇ Μεναλίπῃ (1. Μελανίπῃ) περὶ αὐτῶν τάδε φησί·

Μήτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἔξ ἀνδρῶν ψόγος
 ἰάλλει 10) κενὸν τόξευμα, καὶ κακῶς λέγει·

αἱ δ' εἰς ἀμείνους ἀρσένων, ἐγὼ λέγω
 καὶ τὰ ἔξῃς 11). οὕτω δὲ αὐτὸν Φιλήμων ἠγάπησεν ὡς τολμήσαι περὶ αὐτοῦ Θανόντος 12) εἰπεῖν·

Εἰ ταῖς ἀληθείαισιν οἱ τεθνηκότες
 αἰσθῆσιν εἶχον ἄνδρες, ὡς φασίν τινες
 ἀπηγξάμην ἄν, ὥστ' ἰδεῖν Εὐριπίδην.

Περὶ τραγωδίας ἔνιοι ταῦτα φασί, τοῖς πρῶτον νικήσασαι τρῦγα δοθῆναι κατ' ἀρχὰς ἄθλον, καὶ ἀπὸ τούτου κλη-

Θῆναι τραγωδίας (l. τραγωδίας.) τρύγα δὲ ἐγάλουν οἱ παλαιοὶ τὸν νέον οἶνον· ἦν δὲ τὸ ὄνομα κοινὸν καὶ πρὸς τὴν τραγωδίαν καὶ πρὸς κωμωδίαν, ἐπεὶ οὐπω διεκέκριτο τὰ τῆς ποιήσεως ἑκάτερα· κωμωδία δὲ ὠνομαίαθη, ἐπειδὴ πρότερον κατὰ κόμας ἔλεγον αὐτὰς ἐν ταῖς εορταῖς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρας, ἣ ἀπὸ τοῦ κωμάζειν.

1) Ἀμφότερα μνημεῖα, sepulcrum in Macedonia et cenotaphium Athenis exstructum. De illo Plutarchus in Lycurg. c. 51, ab editore laudatus: *Λέγεται δὲ καὶ λειψάνων αὐτοῦ (Lycurgi) κομισθέντων οἴκαδε, κέρανον εἰς τὸν τάφον κατασκῆψαι. τοῦτο δὲ οὐ ῥαδίως ἐτέρῳ τινὲ τῶν ἐπιφανῶν πλήρῃ Εὐριπίδῃ συμπεσεῖν, ὕστερον τελευτήσαντι καὶ ταφέντι τῆς Μακεδονίας περὶ Ἀρέθουσας. ὥστε ἀπολόγημα καὶ μαρτύριον μέγα εἶναι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Εὐριπίδην τὸ μόνον συμπεσεῖν αὐτῷ μετὰ τελευτῆν καὶ γενέσθαι ἂ τῷ Θεοφιλεστάτῳ πρότερον συνέπεσεν.* — 2) Verba ἧτοι πορφυρῶ pro glossa habet Rossignolius. — 3) Idem emendat ἀγῶνι. Προάγων fabula fuit Philonidis sedecim ante Euripidis mortem annos acta. — 4) Id. scribit Θορᾶκες. Cod. Θορᾶκων, et sic etiam infra. — 5) Huic proverbio non maior fides quam universae narrationi. — 6) Cod. Κισιφῶν. — 7) μελάντατε alludere videtur ad μελωδίαν. Μέλη a Mela, Oceani filia, dicta putat Lysanias ap. Grammaticum π. λυρικῶν, v. huius Musei p. 168. — 8) Cod. συνέζης et Εὐριπίδου. Suid. v. Μομφδεῖν· Οὗτος δὲ ὁ Κ. δοῦλος ἦν συμποῶν αὐτῷ μάλιστα τὰ μέλη, ὃς καὶ ἐκωμωδεῖτο συνεῖναι τῇ γυναικί. Hoc tecte innuit συνέζης, quod quum non animadverteret Rossignolius, et quum in εἰς τὰ πολλὰ pro ὡς τὰ πολλὰ offenderet, quod interpretandum censeret: *tu vinois avec Euripide pour lui servir à plus d'un usage*, coniecturam proponebat ξυνευνέτης τὰ πόλλ'. Praestabat scribere ὡς τὰ πολλὰ. — 9) Cod. συνεποιεῖς φησὶ καὶ τὴν μελωδίαν. Editor καὶ ξυνεποιεῖς ὡς φασι. — 10) Cod. ψάλλει, quod correxī. Synzesis litterarum *ια* apud tragicos haud rara. —

11) Versus Euripidis excepsisse potest fragm. 7 (ed. Math. 14.) Vanam esse Grammatici fabulam de reconciliatione poetae cum mulieribus in Melanippe vel ex Aristophanis Thesmophi. 546 liquet. — 12) *Θανόντος* dedit Rossign. pro τοῦ ὄντος.

In Vita, quae praecedit, Euripidis Cod. Paris. aliquam praebet lectionis varietatem. Ac primum, quibus incipit verbis, *οἱ δὲ τὰ μέλη αὐτῷ φασιν Σιοφῶντα ποιεῖν*, ex iis patet, non verum esse nomen Iophontis in Mediolanensi, quod pro corrupto *Σιοφῶντα* fortasse de coniectura positum est, cum debuisset scribi *Κηρισσοφῶντα*. Huius enim opera in lyricis poetam esse usum et fragmentum illud et Ranarum v. 954 *εἴτ' ἀνέτρεφον μονοδίαις Κηρισσοφῶντα μιγνύς* indicant. Neque fugit hoc editorem Parisiensem. In sequentibus *γεννηθῆναι δὲ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ καὶ Ἑλλανικόν*, ἐν ᾗ ἐνίκων τὴν περὶ *Σαλαμῖνα ναυμαχίαν οἱ Ἕλληνες*, verba καὶ Ἑλλανικόν male inserta sunt, quum aliquis ad marginem adnotasset, Ἑλλανικόν igitur poetam illo die natum appellari posse vel omnino debuisse. Praeter hoc etiam alia vitia Codex Par. cum Mediolanensi habet communia, καὶ προξένω, ubi legendum *προξενία*, καὶ μάλα ἔπραττε παρ' αὐτῷ, omisso ante μάλα adverbio εὔ, καλῶς, *Γέννης* pro *Τέννης*; alia etiam propria sua, ut *Πλειάδας*, ubi ille *Πελειάδας* (*Πελιάδας*.) In Epigrammate Parisiensis v. 1 habet *μνήμα δὲ Ἑλλὰς* pro *μνήμα μὲν*, v. 2 *Μακεδόνων* pro *Μακεδών*, ἣ πούπερ δέξατο τὸ τέρμα τοῦ βίου, v. 3 *πάτηρ*, πολλὰ δὲ γράφας *Μούσαις*, v. 4 *εκ πλεῖστων*, mala omnia.